

Arrest

nr. 244 316 van 17 november 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. MICHOLT
Maria van Bourgondiëlaan 7 B
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 16 april 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 5 maart 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 13 mei 2020 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 september 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 oktober 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHES, die loco advocaat C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnen voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 17 september 2019 dient de verzoekende partij een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

Op 5 maart 2020 beslist de gemachtigde van de bevoegde minister (hierna: de gemachtigde) tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is de bestreden beslissing, en ze is als volgt gemotiveerd:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 17.09.2019 werd ingediend door:

Naam: G.

Voorna(a)m(en): O. A.

Nationaliteit: Russische Federatie

Geboortedatum: 21.10.1962

Geboorteplaats: Toulou

Identificatienummer in het Rijksregister: 62102140447

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

☐ *De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.*

Artikel 40ter, §2 van de Vreemdelingenwet stipuleert als volgt:

"§2 De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie: 1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging "de familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet.

Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt."

Er wordt door de Belgische referentiepersoon een lijst van rekeninguittreksels voorgelegd waaruit de inkomsten uit verhuur van een pand blijken en een ziekteuitkering (CM) periode januari 2019 tot september 2019. Als bewijs dat het verhuurde pand effectief eigendom is van de referentiepersoon, wordt er een aanslagbiljet inzake onroerende voorheffing voorgelegd dd. 8.08.2019. Uit al deze documenten blijkt dat de referentiepersoon een gemiddeld maandelijks inkomen heeft van 1681,44 euro.

Echter, uit de voorgelegde documenten blijkt ook dat de referentiepersoon sedert april 2011 onder voorlopige bewindvoering staat. Er wordt evenwel niets voorgelegd waaruit moet blijken over welke geldsommen hij maandelijks ter beschikking krijgt van de voorlopige bewindvoerder. Zodoende heeft onze dienst geen zicht op de uiteindelijke som die de referentiepersoon maandelijks daadwerkelijk ontvangt.

De behoefteanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 is in dit geval overbodig.

Er werd immers niet vastgesteld dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn, wel dat ze volgens de voorwaarden overeenkomstig art. 40ter van de wet van 15.12.1980 niet mee in overweging kunnen genomen worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht, van het evenredigheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel.

De verzoekende partij licht haar tweede middel als volgt toe:

"Samenvatting middel:

De heer F. heeft een bewindvoerder. Dit heeft tot gevolg dat zijn inkomen door deze bewindvoerder beheerd wordt, maar het inkomen is én blijft van de heer F. Aangezien de heer F. een gemiddeld maandelijks inkomen heeft van 1681,44 euro, beschikt hij over stabiele en toereikende bestaansmiddelen.

In ondergeschikte orde kan er geenszins gevreesd worden dat verzoekende partij en haar echtgenoot ten laste zullen vallen van de Belgische Staat, aangezien zij zeer ruime bestaansmiddelen hebben.

Art. 40ter van de Vreemdelingenwet is van toepassing op de familieleden van een Belg. De familieleden van een Belg zijn de personen zoals voorzien in art. 40ter, §2 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekende partij is met de heer G. F. gehuwd op 29 augustus 2019. De aanvraag tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie in hoofde van de verzoekende partij werd geweigerd omdat er geen documenten zouden voorliggen waaruit blijkt welke geldsommen de heer F. maandelijks ter beschikking krijgt van de bewindvoerder.

Uit wat hierna volgt blijkt dat de verwerende partij de aanvraag van de verzoekende partij volledig onterecht heeft geweigerd

3.1.1. Bewindvoering versus andere procedures zoals o.a. collectieve schuldenregeling

De bestreden beslissing werd als volgt gemotiveerd:

"Echter, uit de voorgelegde documenten blijkt ook dat de referentiepersoon sedert april 2011 onder voorlopige bewindvoering staat. Er wordt evenwel niets voorgelegd waaruit moet blijken over welke geldsommen hij maandelijks ter beschikking krijgt van de voorlopige bewindvoerder. Zodoende heeft onze dienst geen zicht op de uiteindelijke som die de referentiepersoon daadwerkelijk ontvangt. "
(stuk 1)

Dit is een VERKEERDE opvatting van de verwerende partij. De heer F. werd onder een bewindvoering geplaatst. De bewindvoerder, zijnde meester J. S. S. werd aangewezen bij beschikking van de vrederechter van het derde kanton te Gent op 6 mei 2011.

Bij beschikking van de vrederechter van het vierde kanton te Brugge op 4 mei 2015 werd meester S. voorts aangesteld als bewindvoerder van de heer F. (dat ingevolge de wetswijziging van 17 MAART 2013. - Wet tot hervorming van de regelingen inzake onbekwaamheid en tot instelling van een nieuwe beschermingsstatus die strookt met de menselijke waardigheid). Deze beschikkingen werden als stuk 10 en 11 gevoegd bij de motivatie ter ondersteuning van de aanvraag van verzoekende partij (stuk5).

Verwerende partij lijkt het begrip bewindvoering echter verkeerd te interpreteren.

De bewindvoering wordt als volgt gedefinieerd in art. 494 van het Burgerlijk Wetboek:

Voor de toepassing van dit hoofdstuk wordt verstaan onder :

- a) *beschermd persoon* : een meerderjarige persoon die door een beslissing genomen overeenkomstig artikel 492/1 onbekwaam werd verklaard om één of meerdere handelingen te stellen;
- b) *bewindvoerder over de persoon* : persoon die de beschermde persoon bijstaat of vertegenwoordigt bij het stellen van handelingen met betrekking tot zijn persoon waarvoor hij onbekwaam werd verklaard overeenkomstig artikel 492/1;
- c) *bewindvoerder over de goederen* : persoon die de beschermde persoon bijstaat of vertegenwoordigt bij het stellen van handelingen met betrekking tot zijn goederen waarvoor hij onbekwaam werd verklaard overeenkomstig artikel 492/1;
- d) *vertrouwenspersoon* : persoon die als bemiddelaar optreedt tussen de bewindvoerder over de persoon, de bewindvoerder over de goederen en de beschermde persoon, de mening vertolkt van de beschermde persoon in de bij de wet bepaalde gevallen indien hij daar zelf niet toe in staat is of hem ondersteunt bij het uiten van zijn mening ingeval hij dit niet zelfstandig kan en toezicht uitoefent op de goede werking van het bewind;
- e) *bijstand* : het optreden van de bewindvoerder ter vervolgmaking van de rechtsgeldigheid van een handeling gesteld door de beschermde persoon zelf;
- f) *vertegenwoordiging* : het optreden van de bewindvoerder in naam en voor rekening van de beschermde persoon;
- g) *beheer* ; het optreden van de bewindvoerder door het stellen van handelingen met betrekking tot de goederen die niet vatbaar zijn voor vertegenwoordiging.]
(Art. 494 BW, verzoekende partij zet vet)

Andere belangrijke artikelen omtrent de bewindvoering die benadrukt moeten worden zijn de volgende:

"Art. 499/2. De bewindvoerder over de goederen besteedt de inkomsten van de beschermde persoon aan diens onderhoud, verzorging en welzijn, en vordert de toepassing van de sociale wetgeving in het belang van de beschermde persoon.

Hij stelt de beschermde persoon, na daarover met hem en diens vertrouwenspersoon en bewindvoerder over de persoon te hebben overlegd, de nodige sommen ter beschikking.

Een en ander geldt onverminderd hetgeen bij wet en verordening bepaald is omtrent de vergoeding van de kosten van onderhoud van de zieken, gehandicapten en bejaarden.

Art. 499/3. De gelden en de goederen van de beschermde persoon worden volledig en duidelijk afgescheiden van het persoonlijk vermogen van de bewindvoerder.

De banktegoeden van de beschermde persoon worden op zijn naam ingeschreven. "

(Art. 499/2 en 499/3 BW, verzoekende partij zet vet)

De bewindvoering is dus een beschermingsmaatregel, waarbij de bewindvoerder alle beslissing over het beheer van het vermogen van de beschermde persoon neemt. Gebruikelijk worden alle vaste kosten betaald door de bewindvoerder en wordt een 'leefbedrag' ter beschikking gesteld van de beschermde persoon. Echter blijft het beheerde vermogen wél het bezit van de beschermde persoon daar de banktegoeden op zijn naam worden ingeschreven en deze volledig en duidelijk dient afgescheiden te worden van het persoonlijk vermogen van de bewindvoerder.

De heer F. heeft geen achterstallige schulden of rekeningen die hij moet betalen. Zijn volledige inkomsten staan ter beschikking van zijn dagdagelijkse kosten.

De bewindvoering verschilt dan ook in zeer grote mate van de collectieve schuldbemiddeling. De collectieve schuldenregeling werd ingevoerd door de wet van 5 juli 1998 betreffende de collectieve schuldenregeling en de mogelijkheid van verkoop uit de hand van de in beslag genomen onroerende goederen. Een definitie van de collectieve schuldenregeling is terug te vinden in het Gerechtelijk Wetboek:

"Elke natuurlijke persoon (...), die geen koopman is in de zin van artikel 1 van het Wetboek van Koophandel kan, indien hij niet in staat is om, op duurzame wijze, zijn opeisbare of nog te vervallen schulden te betalen en voor zover hij niet kennelijk zijn onvermogen heeft bewerkstelligd, bij de rechter een verzoek tot het verkrijgen van een collectieve schuldenregeling indienen. "

(art. 1675/2 Ger.W.)

Bij een collectieve schuldenregeling staan de schulden centraal. Zo ontvangt de schuldbemiddelaar de inkomsten op een rubriekrekening. De schuldbemiddelaar geeft vervolgens een bepaald deel hiervan aan de schuldenaar, waarvan deze vervolgens moet leven en zijn dagelijkse kosten zoals eten, huur, vaste kosten... mee moet betalen (stuk 4, Confocus, Interview met Regina Gymza & Walter Niewold: De raakvlakken tussen bewindvoering en CSR. 7 december 2019, te consulteren op: <https://www.confocus.be/raakvlakken-tussen-bewindvoering-en-collectieve-schuldenregeling/>). Bij een collectieve schuldenregeling is het belangrijkste dat het saldo van de inkomsten bestemd is voor de afbetaling van de schuldeisers.

Bij de bewindvoering moet de bewindvoerder het inkomen als een goede huisvader beheren. Er wordt eveneens een bedrag ter beschikking gesteld voor de beschermde persoon, maar dit bedrag moet redelijk zijn in de specifieke situatie. Dit bedrag is dus veranderend én afhankelijk van de inkomsten van de beschermde persoon en van de noden van de beschermde persoon en is in tegenstelling tot een collectieve schuldenregeling niet beperkt tot een minimaal leefbedrag teneinde alsnog schulden te kunnen afbetalen.

Bovendien kan dit 'leefbedrag' geenszins vergeleken worden met stabiele en toereikende bestaansmiddelen (zoals verwerende partij het wel doet), gezien de bewindvoerder al de vaste kosten betaalt én extra's ter beschikking stelt (stuk 15, Thierry Delahaye en Cristoph Caselein, Het voorlopig Bewind, Brussel, 2007, p. 132-133).

Dus dit betekent dat het inkomen de heer F. volledig wordt aangewend om zijn dagdagelijkse kosten te betalen, maar dat de bewindvoerder zijn inkomsten beheert, vaste kosten betaalt en leefgeld ter beschikking stelt.

3.1.2. Bewindvoerder van de heer F.

Art. 40ter Vw. vereist dat de referentiepersoon, nl. de heer F., moet beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Bij de motivatie ter ondersteuning van de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie (stuk 5) werden er meerdere documenten voorgelegd waaruit duidelijk blijkt dat de heer F. aan deze voorwaarde voldoet. De heer F. heeft inkomsten uit de verhuur van een pand én hij ontvangt daarenboven maandelijks een ziekte- uitkering. Dit zorgt er voor dat de heer F. een gemiddeld maandelijks inkomen heeft van 1681,44 euro, waardoor deze voorwaarde voldaan is (nl. het minimum op heden is 1.555,09 EUR nl. 120% van het leefloon tarief van een persoon met een gezin ten laste cfr. artk. 40ter §2, lid2 sub 1 Vreemdelingenwet).

Echter eist verwerende partij dat er eveneens documenten moeten worden voorgelegd, waaruit blijkt welke geldsommen hij maandelijks ter beschikking krijgt van zijn bewindvoerder.

Dit mist elke wettelijke grondslag.

De heer F., de echtgenoot van verzoekende partij, wordt inderdaad bijgestaan door een bewindvoerder. Deze bewindvoerder helpt de heer F. bij het beheer van zijn vermogen, voornamelijk bij het betalen van de rekeningen.

Het inkomen van de heer F. wordt enkel beheerd door zijn bewindvoerder. Het inkomen zelf is én blijft eigendom van de heer F. Het is dus niet omdat de heer F. geen volmacht heeft op zijn rubriekrekening, dat deze gelden niet meer van hem zouden zijn en hij er dus niet meer kan over beschikken!

Hierdoor dient het gehele inkomen van de heer F. in rekening gebracht te worden, en niet enkel het leefgeld dat de heer F. van de bewindvoerder ontvangt!

Uit de motivatie ter ondersteuning van de aanvraag gezinshereniging en de voorgelegde stukken (stuk 5) blijkt dat de heer F. een gemiddeld maandelijks inkomen heeft van 1681,44 euro. Dit is ruimschoots boven het vereiste gemiddelde.

3.1.3 Partijen kunnen, zonder enige twijfel, in hun levensonderhoud voorzien

In ondergeschikte orde dient het doel van de inkomensvereiste benadrukt te worden. Het beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen werd als voorwaarde toegevoegd, om te vermijden dat er personen ten laste zouden vallen van de Belgische Staat is.

Dit werd eveneens zo bepaalt in artikel 7 van de Europese Richtlijn 2003/86/EG:

"Bij de indiening van het verzoek tot gezinshereniging kan de betrokken lidstaat de persoon die het verzoek heeft ingediend, verzoeken het bewijs te leveren dat de gezinshereniger beschikt over:

(...)

c) stabiele en regelmatige inkomsten die volstaan om hemzelf en zijn gezinsleden te onderhouden, zonder een beroep te doen op het stelsel voor sociale bijstand van de betrokken lidstaat. De lidstaten beoordelen daartoe de aard en de regelmaat van deze inkomsten en kunnen rekening houden met de nationale minimumlonen en pensioenen, evenals met het aantal gezinsleden. "

(Artikel 7 van de Europese Richtlijn 2003/86/EG, verzoekende partij zet vet)

Indien verwerende partij van oordeel is dat de heer F. niet over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt, quod non. dient er nog steeds gekeken te worden naar de drijfveer achter deze voorwaarde. Er moet dus gekeken worden of er een risico bestaat dat verzoekende partij en haar echtgenoot ten laste zouden vallen van het OCMW.

In de motivatie ter ondersteuning van de aanvraag van verzoekende partij (stuk 5) werd duidelijk gemaakt dat het risico dat de verzoekende partij ten laste zal vallen van de Belgische Staat quasi onbestaande is. De verzoekende partij verwijst naar de documenten die bij de aanvraag werden voorgelegd, maar waar de verwerende partij in de bestreden beslissing geenszins rekening mee houdt.

De heer F. heeft enkele mentale problemen en wordt hierdoor, zoals hierboven reeds werd uiteengedaan, bijgestaan door een bewindvoerder, zijnde meester J. S. S., alsook door zijn geneesheer.

Omwille van zijn mentale gezondheidsproblemen is de heer F. niet in staat om te werken, maar wil het graag. Hij ontvangt maandelijks een ziekte-uitkering van de christelijke mutualiteit. Deze uitkering bedroeg van april tot en met september 2019 gemiddeld 1.226,92 EUR (stuk 6). Daarnaast doet hij vrijwilligerswerk in samenspraak met de mutualiteit en zijn behandelend arts.

Bij de beoordeling van de aanvraag dient rekening gehouden te worden met deze inkomsten die de heer F. ontvangt van de christelijke mutualiteit voor de berekening van zijn bestaansmiddelen. Er worden namelijk een aantal inkomsten uitgesloten van deze berekening, maar een ziekte-uitkering behoort niet tot deze uitsluitingen:

"De volgende inkomsten tellen niet mee voor de berekening van de bestaansmiddelen:

- leefloon*
- maatschappelijke dienstverlening*
- gezinsbijslag*
- wachtnutkering*
- overbruggingsuitkering*
- werkloosheidsuitkering, tenzij je Belgische echtgenoot of partner bewijst dat hij of zij actief werk zoekt. Je Belgische echtgenoot of partner moet niet bewijzen dat hij of zij actief op zoek is naar werk als hij of zij vrijgesteld is van de verplichting om beschikbaar te zijn op de arbeidsmarkt, conform artikel 89 en 98bis van het koninklijk besluit werkloosheidsreglementering van 25 november 1991 (Grondwettelijk Hof 26 september 2013, nr. 121/2013). "*

(stuk 7, Agentschap Integratie en Inburgering, Wat zijn de voorwaarden voor gezinshereniging met een Belgische echtgenoot, te consulteren op: <https://www.agii.be/thema/ie-bent-familielid-van-een-belg/ie-bent-derdelander/ie-bent-echtgenoot-of-gelijkgesteld-partner-van-een-belg/wat-zijn-de-voorwaardevoor-gezinshereniging-met-een-belgische-echtgenoot> geconsulteerd op 5 november 2019, verzoekende partij zet vet)

Daarenboven is de heer F. eigenaar van enkele onroerende goederen. Hij heeft de eigendom over deze goederen verkregen ten gevolge van een nalatenschap. Het betreft een woning te Geraardsbergen enerzijds en enkele velden anderzijds.

De woning is gelegen te (...). Gezien de heer F. dit gebouw verkreeg ten gevolge van een nalatenschap, bezit hij geen aankoopakte. De verzoekende partij legde echter wel enkele andere

documenten voor die aantonen dat de heer F. weldegelijk eigenaar is van dit onroerend goed. Het betreft vooreerst een verklaring van zijn bewindvoerder, meester J.-S. S. (stuk 8), waarin deze bevestigt dat de heer F. eigenaar is van dit pand. Daarnaast werd er een aanslagbiljet van 2018 van de heer F. voorgelegd waarop de woning en aanliggende percelen vermeld staan (stuk 9).

De woning wordt sedert geruime tijd verhuurd aan een zekere heer D. door middel van een mondelinge huurovereenkomst. Om het bewijs van deze huur aan te tonen verwees de heer F. opnieuw naar de verklaring van zijn bewindvoerder (stuk 8) én werd er een overzicht van betalingen van mei tot en met oktober 2019 voorgelegd (stuk 10). De heer F. ontvangt maandelijks een bedrag van 400,00 EUR voor de verhuur van dit huis. Sedert 1 januari 2020 bedraagt de huur 450,00 EUR, waardoor het maandinkomen nog met 50,00 EUR is gestegen. De huurinkomsten sedert januari 2020 worden gevoegd als stuk 16.

Daarnaast worden de velden in het bezit van de heer F. verpacht. De jaarpacht bedraagt 653,00 EUR, wat overeenkomst met een maandelijks bedrag van 54,52 EUR. Om deze pacht aan te tonen verwees de heer F. nogmaals naar de verklaring van zijn bewindvoerder (stuk 8), alsook naar rekeninguittreksels die deze betaling aantonen (stuk 11). Ook voor 2019 werd de pacht intussen ontvangen (stuk 17).

Als alle inkomsten van de heer F. opgeteld worden (ziekte-uitkering én de inkomsten uit huur en pacht), blijkt dat hij maandelijks gemiddeld 1681,44 EUR verdient. Dit is ruimschoots boven de vereiste 1555,09 EUR (nl. 120% van het leefloon tarief van een persoon met een gezin ten laste cfr. artk. 40ter §2, lid2 sub 1 Vreemdelingenwet).

De inkomsten mutualiteit sedert oktober 2019 tot maart 2020 worden ter volledigheid eveneens gevoegd (stuk 18).

Bovendien werd er verwezen naar het feit dat de heer F. occasioneel als vrijwilliger werkt en hiervoor een vrijwilligersvergoeding ontvangt.

De verzoekende partij en haar echtgenoot benadrukten eveneens dat zij meer dan voldoende financiële middelen hebben om in hun onderhoud te voorzien. Zo kocht de heer F. eind augustus 2019 een woonhuis te Brugge aan (stuk 12). Dit onroerend goed werd aangekocht met het spaargeld dat de heer F. had, waardoor hij geen lening diende aan te gaan. Er is dus geen lening te betalen en ook geen huurgelden te betalen, waardoor de inkomsten nog merkkelijk hoger zijn, daar deze kosten begrepen zijn in het tarief leefloon confer artikel 40ter §2, lid2 sub 1 Vreemdelingenwet.

Er kan dan ook absoluut geen twijfel bestaan over het feit dat de heer F. over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

In dit kader werd door de verzoekende partij eveneens gewezen op artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet:

“indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan,] dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eisen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid. ”

Bovenvermeld artikel stelt dat, ingeval van onvoldoende inkomsten, een behoefteanalyse moet worden uitgevoerd om uit te maken welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. In die zin verwees de verzoekende partij naar het arrest van uw Raad van 4 juni 2014 nr. 146 205 en met rolnr. 146.070/II.

"Het Grondwettelijk Hof heeft gesteld dat de gezinshereniging niet wordt verhinderd indien het inkomen van de gezinshereniger langer is dan het vermelde referentiebedrag. In dat geval moet de gemachtigde volgens artikel 42,§2, tweede lid van de vreemdelingenwet verplicht in het concrete geval en op basis van de eigen behoeften van de Belg en van zijn familieleden, bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden (GwH 26 september 2013, nr. 212/2013, B.55.2) (zie ook RvS 19 december 2013, nr. 225.915: "il revient à l'autorité de procéder à un examen concret de la situation et, conformément à ce que prévoit l'article

42,§1er, alinéa 2, de la loi du 15 décembre 1980, de déterminer, en fonction des besoins propres du demandeur et des membres de sa famille, les moyens nécessaires pour subvenir à leurs besoins sans devenir une charge pour les pouvoirs publics. ")
(arrest RW nr. 146 205 van 4 juni 2014)

Hieruit volgt dat er, in het kader van de behoefteanalyse, zoals voorzien in artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, eveneens rekening dient gehouden te worden met de behoeften van verzoekende partij en haar echtgenoot.

De verzoekende partij en haar man hebben slechts een klein aantal vaste kosten per maand. Aangezien ze sinds kort eigenaar geworden zijn van een huis dat de heer F. aankocht met zijn spaargelden, dient er geen huur, noch een lening (af)betaald te worden. De overige vaste kosten van het koppel zijn eveneens zeer beperkt. Voor elektriciteit wordt er gemiddeld 158,69 EUR betaald, voor water 75,77 EUR en voor TELENET 116,89 EUR (stuk 13 en 14). Er dient evenwel op gewezen te worden dat de verzoekende partij, omwille van hun recente verhuis tot midden september 2019, een aantal vaste kosten dubbel heeft betaald, zoals bv. water en elektriciteit. Echter geeft dit geen problemen opgeleverd voor de solvabiliteit voor de verzoekende partij en de heer F.

Het is duidelijk dat de inkomsten van de referentiepersoon, zijnde de heer F., het koppel ruimschoots toelaten al hun vaste kosten te betalen. De inkomsten van het koppel zijn voldoende om na betaling van de vaste kosten te voorzien in hun dagelijkse behoeften.

Het voorgaande toont zeer duidelijk aan dat de kans dat verzoekende partij en haar echtgenoot ten laste zullen vallen van de Belgische Staat quasi nihil is.

Dat verwerende partij hier geenszins naar verwijst is dan ook absoluut onbegrijpelijk!

Verzoekende partij heeft ruimschoots aangetoond dat zij niet ten laste van de Belgische Staat zullen vallen, waardoor het onredelijk is om de aanvraag gezinshereniging te weigeren op basis van het zogenaamde gebrek aan bestaansmiddelen.

3.1.4. Samenvattend

De werkwijze die de verwerende partij in casu heeft toegepast strookt niet met het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur. De beslissing van de verwerende partij om de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie te weigeren is niet redelijk en al zeker niet zorgvuldig genomen.

Verzoekende partij én de heer F. hebben aangetoond dat zij ruimschoots voldoen aan de inkomensvereiste, gezien de heer F. een gemiddeld maandelijks inkomen heeft van 1681,44 euro. De bewindvoering verandert hier helemaal niets aan, gezien de heer F. steeds de eigendom over zijn inkomen behoudt.

In ondergeschikte orde kan er geenszins gevreesd worden dat verzoekende partij en de heer F. ten laste zullen vallen van de Belgische Staat, gezien zij méér dan voldoende bestaansmiddelen hebben.

De bestreden beslissing is dan ook een schoolvoorbeeld van de terugkomende onwil in hoofde van de verwerende partij. Meer nog, het lijkt erop dat het "beleid" van de verwerende partij erin bestaat zoveel mogelijk negatieve beslissingen af te leveren zonder eigenlijk wel alle concrete omstandigheden van de desbetreffende dossiers na te gaan.

De verzoekende partij heeft recht op gezinshereniging met de heer G. F. overeenkomstig artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Er anders over oordelen zorgt ervoor dat de verwerende partij dit artikel, in samenhang met de op haar rustende zorgvuldigheidsplicht en materiële motiveringsverplichting, schendt. Ook het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur en het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel worden geschonden in de bestreden beslissing.

Dit middel is gegrond waardoor de bestreden beslissingen vernietigd dient te worden.

2.2. De verwerende partij repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

"In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- Artikel 40ter Vreemdelingenwet
- De zorgvuldigheidsplicht
- Het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur,
- De materiële motiveringsplicht.
- Het proportionaliteitsbeginsel
- Het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel.

Ter ondersteuning houdt de verzoekende partij voor dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de procedure van de bewindvoering verwacht met de procedure van de collectieve schuldenregeling.

Na een uitvoerige theoretische uiteenzetting stelt de verzoekende partij dat zijn echtgenoot, de heer FEBURE, maandelijks beschikking heeft over 1681,44 euro en dat dit ruimschoots volstaat om zijn echtgenote ten laste te nemen.

De verzoekende partij maakt vervolgens een oplijsting van alle beschikbare inkomsten (ziekte-uitkering, huurinkomsten, pacht..) om te besluiten dat de referentiepersoon maandelijks 1.681,44 euro verdient.

In casu heeft verzoekende partij een aanvraag gezinshereniging ingediend, in zijn hoedanigheid van bloedverwant in neergaande lijn, en dit in toepassing van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

"De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt." (markeringen toegevoegd)

Ter ondersteuning van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon heeft verzoekende partij de volgende documenten heeft voorgelegd:

- Rekeninguittreksels waaruit de inkomsten blijken uit een ziekte-uitkering en de verhuur van een pand en waaruit een maandelijks inkomen blijkt van 1.681,44 euro.

Op basis van de door verzoekende partij voorgelegde documenten kwam de gemachtigde van de Minister tot het besluit dat niet blijkt over welke geldsommen de referentiepersoon daadwerkelijk beschikt, nu zijn inkomen wordt beheerd door de bewindvoerder.

*De bewindvoerder **beheert het inkomen van de beschermde persoon** op een rekening die speciaal daarvoor geopend werd.*

Met het geld op die rekening betaalt bewindvoerder alle uitgaven die nodig zijn om een menswaardig bestaan en passende verzorging van de verzoeker te waarborgen.

De bewindvoerder maakt een jaarlijks verslag op waarin hij rekenschap geeft van zijn beheer. De bewindvoerder maakt dit verslag over aan de vrederechter en de verzoeker op het tijdstip bepaald in de beschikking. De jaarlijkse verslagen van de bewindvoerder worden door de vrederechter gecontroleerd en goedgekeurd.

De verzoekende partij heeft nagelaten dit verslag te voegen bij de overgemaakte stukken.

Er kan geenszins verwacht worden dat de gemachtigde van de Minister op eigen initiatief een onderzoek moest voeren naar de bestaansmiddelen van de echtgenoot van de referentiepersoon.

Verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden.

Aldus was het voor de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging onmogelijk om een concreet overzicht te krijgen in de uitgaven en inkomsten.

De verzoekende partij voegt ook nog stukken bij zijn verzoekschrift die dateren van na de bestreden beslissing.

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (zie ook R.v.V. nr. 509, 29 juni 2007).

In het middel van verzoekende partij is met deze regel geen rekening gehouden, waardoor het geenszins tot de beoogde nietigverklaring kan leiden.

Het tweede middel kan niet worden aangenomen.”

2.3. De verzoekende partij voert in haar tweede middel onder meer de schending aan van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 40bis, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;”

Artikel 40ter, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 2.

De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.

2° beschikt over voldoende huisvesting die hem in staat stelt zijn familielid of familieleden die hem vergezellen of zich bij hem voegen te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden opgelegd aan een onroerend goed dat als hoofdverblijfplaats wordt verhuurd zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2, van het Burgerlijk Wetboek. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld

na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belg bewijst dat het onroerend goed aan de opgelegde voorwaarden voldoet.

3° beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. Als een attest van geen huwelijksbeletsel is afgegeven, wordt er naar aanleiding van het onderzoek van een aanvraag tot gezinshereniging gebaseerd op het voltrokken huwelijk, waarvoor het attest is afgegeven, geen nieuw onderzoek uitgevoerd, tenzij er nieuwe gegevens zijn.

Wat de personen betreft bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° en 2°, moeten de echtgenoten of de partners beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar indien de echtelijke band of het geregistreerd partnerschap dat als gelijkwaardig wordt beschouwd met het huwelijk reeds vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging bestond of indien ze, in het geval van een wettelijk geregistreerd partnerschap, bewijzen dat ze vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging minstens één jaar hebben samengewoond.

Onverminderd de artikelen 42ter en 42quater, kan aan het verblijf van een familielid van een Belg ook een einde worden gemaakt wanneer de voorwaarden van het tweede lid niet meer zijn vervuld.”

De verwerende partij motiveert in de bestreden beslissing dat uit de door de verzoekende partij neergelegde documenten blijkt dat de referentiepersoon een gemiddeld maandelijks inkomen heeft van 1681,44 euro. Dit is dus niet betwist. De verwerende partij motiveert echter verder dat uit de voorgelegde documenten blijkt dat de referentiepersoon sinds april 2011 onder voorlopige bewindvoering staat. Er wordt volgens de verwerende partij niets voorgelegd waaruit moet blijken over welke geldsommen zij maandelijks ter beschikking krijgt van de voorlopig bewindvoerder. Daarom stelt de verwerende partij dat zij geen zicht heeft op de uiteindelijke som die de referentiepersoon maandelijks daadwerkelijk ontvangt. Een behoefteanalyse is in dat geval volgens de verwerende partij overbodig omdat niet werd vastgesteld dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn maar enkel dat ze volgens de voorwaarden overeenkomstig artikel 40ter van de Vreemdelingenwet niet mee in overweging kunnen genomen worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen.

Hoofdstuk Ibis van het Burgerlijk Wetboek handelt over het voorlopig bewind over de goederen toebehorend aan een meerderjarige. Artikel 494, eerste lid, c) van het B.W. bepaalt de definitie van de bewindvoerder over de goederen : *“persoon die de beschermde persoon bijstaat of vertegenwoordigt bij het stellen van handelingen met betrekking tot zijn goederen waarvoor hij onbekwaam werd verklaard overeenkomstig artikel 492/1”*.

Artikel 497, tweede lid van het B.W. bepaalt:

“De bewindvoering heeft tot doel de belangen van de beschermde persoon te behartigen. Zij bevordert, in de mate van het mogelijke, de autonomie van de beschermde persoon.”

Artikel 499/1, §2 van het B.W. bepaalt:

“§ 2. De bewindvoerder over de goederen beheert de goederen van de beschermde persoon zoals een goede huisvader en vertegenwoordigt de beschermde persoon bij het verrichten van een rechtshandeling of proceshandeling met betrekking tot deze goederen, voor zover deze handeling valt onder de rechterlijke beschermingsmaatregel bedoeld in artikel 492/1, § 2.”

Artikel 499/2 van het B.W. bepaalt:

“De bewindvoerder over de goederen besteedt de inkomsten van de beschermde persoon aan diens onderhoud, verzorging en welzijn, en vordert de toepassing van de sociale wetgeving in het belang van de beschermde persoon.

Hij stelt de beschermde persoon, na daarover met hem en diens vertrouwenspersoon en bewindvoerder over de persoon te hebben overlegd, de nodige sommen ter beschikking.

Een en ander geldt onverminderd hetgeen bij wet en verordening bepaald is omtrent de vergoeding van de kosten van onderhoud van de zieken, gehandicapten en bejaarden.”

Artikel 499/3 van het B.W. bepaalt:

“De gelden en de goederen van de beschermde persoon worden volledig en duidelijk afgescheiden van het persoonlijk vermogen van de bewindvoerder.

De banktegoeden van de beschermde persoon worden op zijn naam ingeschreven.”

Voorlopig bewind betekent dat een persoon niet meer zelf zijn eigen inkomen en uitgaven mag beheren. Vaak gaat het om zieke of oude personen, of mensen met psychologische problemen. Als de vrederechter akkoord gaat met de aanvraag, stelt hij een voorlopige bewindvoerder aan. Dit is meestal een familielid of een advocaat, zoals in casu. Hij of zij zal dan het geld beheren van de persoon die onder het voorlopig bewind staat. Artikel 40ter, §2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de verzoekende partij moet aantonen dat de referentiepersoon “beschikt” over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. “beschikken over” betekent in dit kader “ter beschikking hebben”. Uit niets blijkt dat het feit dat de referentiepersoon in casu door de vrederechter een bewindvoerder werd aangesteld betekent dat hij niet meer al zijn inkomsten ter zijner beschikking zou hebben, zoals de verwerende partij in de motivering van de bestreden beslissing laat uitschijnen. Ook terwijl hij onder bewindvoering staat blijft de referentiepersoon immers al zijn inkomsten ter zijner beschikking hebben.

De verwerende partij stelt in de nota met opmerkingen dat de bewindvoerder het inkomen van de beschermde persoon beheert op een rekening die speciaal daarvoor geopend werd. Met het geld op die rekening betaalt de bewindvoerder volgens de verwerende partij alle uitgaven die nodig zijn om een menswaardig bestaan en passende verzorging van de verzoeker te waarborgen. De bewindvoerder maakt volgens de verwerende partij een jaarlijks verslag op waarin hij rekenschap geeft van zijn beheer. De bewindvoerder maakt dit verslag over aan de vrederechter en de verzoeker op het tijdstip bepaald in de beschikking. De jaarlijkse verslagen van de bewindvoerder worden door de vrederechter gecontroleerd en goedgekeurd. De verzoekende partij heeft volgens de verwerende partij nagelaten dit verslag te voegen bij de overgemaakte stukken. Aldus was het volgens de verwerende partij voor de gemachtigde onmogelijk om een concreet overzicht te krijgen in de uitgaven en inkomsten.

Vooreerst merkt de Raad op dat bovengenoemde argumentatie van de verwerende partij niet in de bestreden beslissing terug te vinden is. Het betreft in die zin een a-posteriori motivering. Bovendien doet deze argumentatie niets af aan het feit dat de referentiepersoon wel degelijk zijn volledig inkomen ter zijner beschikking heeft, ook al beheert de bewindvoerder deze inkomsten. De verwerende partij gaat eraan voorbij dat de bewindvoering inderdaad, zoals de verwerende partij terecht stelt, een beschermingsmaatregel is, maar niet als gevolg heeft dat de bewindvoerder zou kunnen beslissen welk deel van de inkomsten de referentiepersoon al dan niet ter zijner beschikking zou hebben. Kortom, de bewindvoerder van de goederen zorgt er enkel voor dat de beschikbare inkomsten goed worden besteed, maar kan niet beslissen welk deel van de inkomsten al dan niet ter beschikking staat van de beschermde persoon. De verwerende partij heeft in de bestreden beslissing dan ook op kennelijk onredelijke wijze geen rekening gehouden met het volledige, overigens niet betwiste, bedrag van de inkomsten van de referentiepersoon, namelijk 1681,44 euro.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij aannemelijk heeft gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze, en in strijd met artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, de materiële motiveringsplicht, en het zorgvuldigheidsbeginsel werd genomen.

Het tweede middel is in de besproken mate gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 5 maart 2020 wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien november tweeduizend twintig door:

mevr. J. CAMU.....,

kamervoorzitter.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU